
Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach adwokackich

Palestra 6/9(57), 85-86

1962

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO
W SPRAWACH ADWOKACKICH

UCHWAŁA

z dnia 18 stycznia 1962 r.

(VI KO 61/61)

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym przedstawionej przez Sąd Wojewódzki w trybie art. 390 § 1 k.p.k. kwestii prawnej wymagającej zasadniczej wykładni ustawy:

„Czy za obronę w sprawie karnej kilku osób należy się obrońcy wynagrodzenie w wysokości określonej w § 22 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dn. 22.IV.1961 r. (Dz. U. Nr 24, poz. 118) — od każdej z nich?”

uchwalił udzielić odpowiedzi twierdzącej.

Uzasadnienie

Za obronę przed sądem w sprawie karnej adwokatowi należy się wynagrodzenie zasadnicze według stawek określonych w § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.IV.1961 r. (Dz. U. poz. 118). Dalsze przepisy, do § 28 włącznie, przewidują sposób wynagrodzenia adwokata w różnych wypadkach szczególnych.

Tak więc § 26 przewiduje, że za obronę w sprawie karnej kilku osób należy się wynagrodzenie od każdej z nich. Wynika z tego, że pojęcie „wynagrodzenie” nie dotyczy obrony przed sądem w ogóle, lecz obrony jednej, określonej osoby i że ustalone stawki wynagrodzenia należą się w całości od każdej osoby, której adwokat broni przed sądem.

Pogląd taki usprawiedliwiony jest

w zupełności wkładem pracy, wzrastającym odpowiednio do liczby oskarżonych w sprawie, którzy powierzyli swą obronę temu samemu adwokatowi. Każdy bowiem z oskarżonych odpowiada za swój własny czyn, a to wymaga odrębnego opracowania obrony w stosunku do poszczególnych oskarżonych.

Za takim rozstrzygnięciem przemawia nadto przesłanka wynikająca z przepisu § 25 ust. 2 stanowiącego, że jeżeli adwokat jest pełnomocnikiem kilku osób, to ogólne wynagrodzenie nie może przekraczać więcej niż o 50% wynagrodzenia zasadniczego.

Skoro podobnie wyraźnego zastrzeżenia brak jest w wypadku sprawowania obrony kilku osób w jednej sprawie karnej, to udzielenie twierdzącej odpowiedzi na przedstawione przez Sąd Wojewódzki pytanie jest uzasadnione.

POSTANOWIENIE

z dnia 28 lipca 1962 r.

(RADw. 16/62)

Sąd Najwyższy w Warszawie, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym sprawy dyscyplinarnej adw. X. z powodu rewizji założonej przez Ministra Sprawiedliwości od prawomocnego postanowienia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w A. z dnia 30.XI.1961 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje akta Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Rady Adwokac-

kiej w A. w celu doręczenia odpisu postanowienia tegoż Rzecznika z dn. 12.V.1961 r. Prokuratorowi Wojewódzkiemu w A.

Uzasadnienie

W aktach Rd 5/61 Rzecznika Dyscyplinarnego Rady Adwokackiej w A. znajduje się pismo Prokuratora Wojewódzkiego w A. zastrzegające zawiadomienie go o wynikach dochodzenia dyscyplinarnego.

Jak wynika z tych akt, Rzecznik Dyscyplinarny nie doręczył Prokuratorowi Wojewódzkiemu odpisu swego postanowienia z dnia 12 maja 1961 r. Rd 21/61, przez co naruszył przepis

§ 17 ust. 1 cyt. rozporządzenia o postępowaniu dyscyplinarnym.

Uchybienie to jest istotne, gdyż mogło mieć wpływ na treść postanowienia Komisji Dyscyplinarnej. Prokurator Wojewódzki bowiem został usunięty od udziału w sprawie i pozbawiony możliwości zaskarżenia postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego, a także możliwości wykorzystania materiału zebranego w dochodzeniu w związku z ustaleniami dokonanymi przez Rzecznika.

Z tych względów rewizję nadzwyczajną Ministra Sprawiedliwości, jako uzasadnioną, należało uwzględnić i orzec jak w sentencji postanowienia.